Κυριακή ΙΑ’ Λουκά (Προπατόρων): Η παραβολή του Δείπνου († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 10 Δεκεμβρίου, 2021

Στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ξανὰ καὶ ξανὰ ἀκοῦμε τούτη τὴν **παραβολὴ** τοῦ Χριστοῦ. Ἂν μονάχα τὴν δεχόμασταν βαθιὰ στὴν καρδιά μας, ἐὰν βλέπαμε τοὺς ἑαυτούς μας ὅπως ἀπεικονίζονται σ’ αὐτήν! Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ περιγράφονται στὴν παραβολή, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ποῦν στὸν Κύριο ὅταν τοὺς καλεῖ - ὄχι νὰ κάνουν κάτι ἰδιαίτερο, ἀλλὰ ἁπλὰ νὰ εἶναι μαζί Του, νὰ μοιραστοῦν τὴν χαρά Του, νὰ γίνουν μέτοχοι τῆς Θείας Χάριτος- πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς θὰ Τοῦ ἔλεγαν (καὶ τὸ κάνουμε, ἀλλὰ τὸ συνειδητοποιοῦμε;): Κύριε, ἀνήκω στὴν γῆ, δὲν μὲ ἔφτιαξες ἀπὸ τὴν γῆ, δὲν ἔχω δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὴν σκόνη; Ἡ γῆ εἶναι ἡ μητέρα μου, εἶναι τὸ πιὸ κοντινὸ πράγμα σὲ μένα, τῆς ἀνήκω. Ξεχνώντας ὅτι πράγματι τῆς ἀνήκουμε· ἔχουμε φτιαχτεῖ ἀπὸ αὐτήν, ἔχουμε διαμορφωθεῖ ἀπὸ αὐτήν, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψουμε σ’ αὐτὴν σὰν σκόνη, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχει μέσα μας ἡ ἄλλη προοπτική, ἐκτὸς ἐὰν συνειδητοποιοῦμε, ὄχι μονάχα μὲ τὸ νοῦ, ὅτι πράγματι δημιουργηθήκαμε ἀπὸ τὴν γῆ, ἀλλὰ ὅμως ἀπὸ τὸν ἰσχυρό, δημιουργικὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι **ἀνήκουμε σ’ Ἐκεῖνον** ποὺ πρόφερε αὐτὸν τὸν λόγο, ὅτι συγγενεύουμε μ’ Ἐκεῖνον πιὸ πολὺ ἀπ’ ὅ,τι μὲ τούτη τὴ γῆ. Νοιώθουμε σὰν νὰ ἔχουμε ριζώσει βαθιὰ σ’ αὐτήν, σὰν ν’ ἀντλοῦμε ἀπὸ ἐκεῖ αὐτὸ ποὺ εἴμαστε: τὴ ζωὴ· ἀλλὰ ἐπίσης αὐτὰ ποὺ ἡ γῆ γεννᾶ, ὀμορφιὰ καὶ χαρά, καὶ τὸ κάθε τι· καὶ εἶναι τόσο εὔκολο νὰ ξεχάσουμε ὅτι ἔχουμε κληθεῖ νὰ γίνουμε κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴ σκόνη αὐτῆς τῆς γῆς!

Καὶ ὕστερα **πόσο συχνὰ σκεφτόμαστε, ὅτι δὲν μᾶς μένει καιρὸς γιὰ νὰ σχετιστοῦμε μὲ τὸν Θεό, νὰ εἴμαστε μαζί Του, νὰ εἴμαστε ἁπλὰ χαρούμενοι, νὰ εἴμαστε μαζὶ μ’ Ἐκεῖνον;** Μπορεῖ νὰ εἶναι κάτι ποὺ νοιώθω ὅτι εἶναι σημαντικό! Ἴσως νὰ εἶναι κάτι ποὺ φανταζόμαστε ὅτι εἶναι σημαντικὸ γιὰ τὸν Θεὸ- ἔχω τὸ χρόνο νὰ βρίσκομαι μαζί Του; Ἴσως ἀργότερα νὰ εἴμαστε μαζί, ὅταν ὅλα θὰ ἐκπληρωθοῦν ἢ ὅταν ὁ θάνατος θὰ ἔχει κόψει τὰ δεσμὰ τῆς ζωῆς, τὸν σύνδεσμό μας μὲ τὴ γῆ καὶ αὐτὸ ποῦ φανταζόμαστε ὅτι εἶναι τὸ ἔργο μας ποὺ δὲν ἔχει τέλος· ἄλλος ἕνας θεολόγος τοῦ παρελθόντος εἶχε πεῖ ὅτι ἡ εἰκόνα μὲ τὰ πέντε ζευγάρια βόδια μᾶς μιλάει πράγματι γιὰ τὸ ἔργο ποὺ πρέπει νὰ φέρουμε εἰς πέρας· ἢ δὲν ἀντιπροσωπεύουν ἴσως τὶς πέντε αἰσθήσεις μας; Τὶς πέντε αἰσθήσεις ποὺ χρησιμοποιοῦμε συνεχῶς πρὸς κάθε κατεύθυνση, ἄναρχα, χωρὶς σκοπό, ποὺ μᾶς

καθιστοῦν τυφλοὺς σὲ ὅ,τι δὲν βλέπουμε;

Καὶ τότε, ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ μοιραστῶ τὴ χαρά σου, Κύριε, ἔχω τὴ δική μου. Ἔχω γυναίκα, ἡ καρδιά μου εἶναι γεμάτη ἀπὸ χαρά! Μπορῶ νὰ γυρίσω τὴν πλάτη στὴν χαρὰ ποὺ νοιώθω, νὰ τὴν ξεχάσω γιὰ μία στιγμή, νὰ τὴν ἀφήσω καὶ νὰ μοιραστῶ τὴ δική σου; Ἂς γίνει ἡ χαρά μου, χαρὰ τῆς κάθε ἡμέρας· ἂς χάσει τὴ φρεσκάδα της, καὶ ἴσως τότε νὰ μοιραστῶ τὴ δική σου χαρά.

Αὐτὲς δὲν εἶναι διάφορες εἰκόνες ποὺ περιγράφουν τὴ ζωή μας; Καὶ τί μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ κάνει γι’ αὐτό; **Προσφέρει τὸν ἑαυτό Του· θέλει νὰ μοιραστεῖ μαζί μας ὅ,τι ὑπάρχει**: ναί, τούτη ἀκόμα τὴ γῆ, ἀλλὰ μὲ τοὺς ὅρους Του· γιὰ νὰ χρησιμοποιήσω μία εἰκόνα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἐφραὶμ τὸν Σύρο, γιὰ νὰ κάνει γιὰ μᾶς τὴ γῆ μύηση ἑνὸς μυστηρίου: ἕνα μυστήριο, μιὰ θεϊκὴ πράξη ὅπου ὁ ἴδιος ἀποκαλύπτεται, καὶ τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτει τὸν ἑαυτό Του, γίνονται ἱερά, ἅγια, λάμπουν μέσα στὸ φῶς τῆς Θεϊκῆς δόξας. Ναί, θέλει ἀπὸ ἐμᾶς νὰ ἐκπληρώσουμε ἕνα ἔργο στὴ γῆ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἔργο θὰ πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνει Ἐκεῖνος, θέλει νὰ μᾶς κάνει συνεργάτες Του, ὄχι ἀνθρώπους ποὺ ἡ παρουσία Του τοὺς ἔδιωξε μακρυά, ἀλλὰ ἀνθρώπους ποὺ τόσο τέλεια, εἶχαν γίνει ἕνα μαζί Του, ὥστε νὰ κάνουμε ὅ,τι κάνει Ἐκεῖνος καὶ νὰ εἴμαστε αὐτὸ ποὺ εἶναι, ὥστε τελικὰ ἡ χαρά Του θὰ εἶναι καὶ δική μας χαρά, ἡ χαρὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσει ἡ καρδιά μας, τόσο μεγάλη εἶναι- γεμίζει τὴν καρδιὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τρόπος; Ναί: Ἂς γίνουμε ὅπως οἱ ἄνθρωποι στοὺς ὁποίους ὁ Βασιλιὰς ἔστειλε τοὺς ὑπηρέτες Του: ἦταν χωλοί, ζητιάνοι, ντυμένοι μὲ κουρέλια, ἦταν καθάρματα τῆς γῆς· ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν στερημένοι ἀπὸ τὰ πάντα, λαχταροῦσαν τὰ πάντα· δὲν ἐπιθυμοῦσαν ἁπλὰ τὶς μικρὲς χαρὲς τῆς γῆς, ποὺ μᾶς φαίνονται τόσο σπουδαῖες, ἀλλὰ κάτι μεγαλύτερο: ὅλη τὴ ζωὴ τους ποθοῦσαν τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὅπου ὅλα θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὀμορφιά, ἀγάπη· καὶ σ’ αὐτοὺς στάλθηκαν οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, οἱ ὑπηρέτες τοῦ Βασιλιᾶ!

Τί συμβαίνει μέ μᾶς; Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ μοιάσουμε σ΄ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους; Δὲν εἴμαστε τόσο τυφλοὶ ὅπως οἱ τυφλοί, τόσο χωλοί, τόσο φτωχοὶ ὅσο οἱ πιὸ φτωχοὶ ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους; Γιατί δὲν στρεφόμαστε στὸν Θεὸ καὶ δὲν δεχόμαστε τὴ γῆ, καὶ τὸ ἔργο ποὺ ἔχουμε νὰ φέρουμε εἰς πέρας, καὶ ὅ,τι μπορεῖ νὰ γεμίσει τὴ ζωὴ καὶ τὴν καρδιά μας μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Θεοῦ, μ’ Ἐκεῖνον; Καὶ αὐτὸ μᾶς προσφέρει τὴν ἡμέρα τῆς Γεννήσεώς Του, ποὺ θὰ γιορτάσουμε τὴν ἐπόμενη ἑβδομάδα· τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς γιὰ νὰ μᾶς δείξει ὅτι ἐνῶ εἶναι ἐντελῶς ἄνθρωπος, τέλεια, ἀνεπιφύλακτα ἄνθρωπος καὶ ὅμως, ἡ ἀνθρώπινη φύση Του διαπνέται ἀπὸ τὴν θεότητα, μποροῦμε νὰ γίνουμε ἕνα μ’ Ἐκεῖνον, **μέτοχοι τῆς θεϊκῆς φύσεως, τοῦ Σταυροῦ, καὶ τῆς δόξας Του**. Ἂς συλλογιστοῦμε τούτη τὴν παραβολή· ἂς γίνουμε οἱ ἀπόκληροι καὶ οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ τυφλοί, καὶ οἱ πεινασμένοι· καὶ τότε, κατὰ τοὺς

Μακαρισμούς, θὰ τρέφεται αἰώνια ἡ ψυχή μας. Ἀμήν.

(Πηγή καί Μετάφραση: www.agiazoni.gr*)*